

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-584/03
Бања Лука, 10.5.2006. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрше, као председника вијећа, те Јанка Нинића и Златка Куленовића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у управном спору по тужби Н.Б.Б. а.д. Б.Л. (у даљем тексту: тужиља), против рјешења тужене управе, број 01/0104/052-31/03 од 14.4.2003. године, у предмету изузимања предмета имовине од принудне наплате, у сједници вијећа одржаној дана 10.5.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава, оспорени акт се поништава.

Образложење

Оспореним актом одбијена је жалба тужиље против рјешења управе, Подручног центра П. број 03/0701/052-232/02 од 12.12.2002. године, којим је одбијен њен захтјев за изузимање предмета имовине К. д.о.о. из К.Д. од принудне наплате пореза, а на којој тужиља, као повјерилац, има заложно право.

Благовременом тужбом тужиља оспорава законитост тога акта, јер да као заложни повјерилац има првенствено право намирења свога потраживања на имовини К. д.о.о. из К.Д., па да се отуда она има изузети од принудне наплате пореских обавеза тога предузећа. Предлаже да се тај акт поништи.

Тужена страна у свом одговору остаје код разлога из образложења оспореног акта и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), затим одговор тужене стране и целокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Из списка предмета произилази да је напријед наведени првостепени орган, ради наплате пореских обавеза од пореског обвезника К. д.о.о. из К.Д., својим рјешењем број 03-0702-45.1.46.3/02 од 17.9.2002. године, извршио пљенидбу његове опреме која се налази у погону пилање, као и опреме која се налази у погону за одржавање и брушење тога предузећа, а која је поближе наведена у обавјештењу тога органа, којим се та опрема излаже јавној продаји, објављеном у дневном листу "Глас Српске" од 28. новембра 2002. године.

Неспорна је чињеница да на тим стварима (опреми) тужиља има заложно право ради намирења њеног потраживања у износу од 635.347,32 КМ главног дуга и одговарајућих камата, које је успостављено рјешењем Основног суда Козарска Дубица број Ип: 75/01 од 6.11.2001. године, дакле, прије извршене пљенидбе тих ствари од тужене стране.

У таквој ситуацији, а полазећи од одредаба члана 984. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85 и 57/89, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 17/93, 3/96 и 39/03) – да заложни повјерилац има првенствено право наплате свог потраживања из заложених ствари, овај суд налази да тужиљи, као заложном повјериоцу К. д.о.о. К.Д., припада право да Пореској управи истакне своје потраживање на основу одредаба члана 73. Закона о пореској управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 51/01).

Разлози одбијања тужилиног захтјева – према оспореном акту, који се свде на констатацију да она има "право потраживања исплате одређених новчаних средстава по основу уговора о кредиту, а не потраживање предаје у посјед или испоруке покретних ствари које су предмет пописа, пљенидбе и предаје у поступку принудне наплате пореза" нису основани. Наиме, такви разлози немају упориште у

одредбама члана 73. став 1. Закона о Пореској управи, које гласе: "Лица која имају одређена потраживања према заплијењеној имовини могу истакнути своје потраживање ПУ од тренутка пљенидбе до продаје заплијењене робе". Дакле, није одређена врста потраживања, па отуда отпада и њихово свођење на предају посједа "или испоруку покретних ствари које су предмет пописа, пљенидбе и продаје". Заложно право даје право повјериоцу да намири своје потраживање из заложене ствари, како је то напријед наведено, па му отуда припада и право конституисано поменути одредбама Закона о Пореској управи јер нема законских прописа који дају првенство намирењу пореске обавезе продајом заложене ствари прије намирења потраживања заложног повјериоца.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да је оспореним актом остварен разлог из члана 10. став 1. тачка 1. ЗУС-а, па се отуда тужба у овом управном спору уважава тако да се тај акт поништава на основу члана 41. став 1. и 2. тог закона.

У поновљеном поступку тужена страна је у обавези да поступи по одредбама члана 61. ЗУС-а тако да умјесто поништеног, донесе други акт најдаље у року од тридесет дана, рачунајући од дана примитка ове пресуде уз уважавање правног схватања и примједби овог суда у погледу поступка.

Записничар
Снежана Црнојевић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша